

отъ мене.” Тия бѣхъ Давидовы-тѣ исповѣданія; такыва бѣхъ чувства-та съ които той бѣше умишленъ. А пакъ чудно е да ся каже, и почти невъзможно да вѣрваме; това е дѣло-то което единобожника привождатъ за да докаже че Богъ-тъ който ни даде Библиѣ-та, насърчава чловѣцы-тѣ къмъ прѣлюбоудѣйство и убійство.

Защо писател-тѣ на Библиѣ-та описахъ тоя Давидовъ грѣхъ? Тѣ трѣбва да сѣ были много честни чловѣци, като ся дали такава беспристрастно описаніе за пороцы-тѣ както и за добродѣтели-тѣ на оныя за животъ-тѣ на които тѣ писахъ. Явно е че историкъ-тѣ знаеше, защото той казва, “че дѣло-то щѣше да даде голѣмъ причинъ на врагы-тѣ Господни да хулять.” Тогава защо описа това дѣло да ся прѣдава чрѣзъ всичко бѣдѣщо врѣме, и да дава причинъ на врагове-тѣ на религіѣ-та да ѣхъ прѣзирать?

Историкъ-тѣ можеше да ся смѣлчи за това вѣщо. Той можеше да опише само добродѣтели-тѣ на Давида. Но безъ ни едижъ думъ за оправданіе и намаленіе на грѣхъ-тѣ, тѣй го описа въ пълнѣ-та му лошавинѣ. А тия сѣ писатели-тѣ които, споредъ мысль-та на единобожника ся трудять да прѣльстятъ свѣтъ-тѣ; чловѣци толкозь честни и искренни щото описватъ цѣлѣ-та истинѣ безъ да гледать дали ще утвърди това вѣрны-тѣ или ще даде причинъ на безвѣрници-тѣ да хулять.

Тая работа на Давида, земена въ всички-тѣ